

Kersen

'Waarom moet je nou ineens huilen?', vraagt M. We zitten aan de tafel in de woonkamer op een zondagmiddag in januari 2021, met voor ons een lijstje met spullen om te verdelen. Eén kolom met onze bezittingen, twee met onze namen. We zetten kruisjes. De zon zet onze ooit met zorg uitgekozen handgemaakte tafel in goudgele gloed. Het beuken wentelt zich in de winterwarmte die door het glas naar binnenstroomt. Toch ben ik koud en rillerig. De bloemen op tafel maken schaduwen die als een zonnwijzer de tijd vooruitduwt. Te langzaam, veel te langzaam. Er hangt een stroperige, steriele sfeer. Alsof het leven hier de deur achter zich heeft dichtgetrokken. In mijn eensteenshuisje in het centrum ben ik gewend geraakt aan buitengeluid. Pratende passanten, beierende kerkklokken, kwetterende vogels, uitgelaten, spelende kinderen. Hier zit ik in een vreemd soort niets. Een vacuüm waar ik zo snel mogelijk uit wil.

Het duurt even voordat ik antwoord kan geven. 'Ik zie ons nog wegrijden', zeg ik dan, 'heel vroeg op een zaterdagochtend. De Goedestraat uit, de Biltstraat op. Op weg naar de snelweg. Met achterin ons lelijke eendje twee kratten met campingspullen. En broodjes voor onderweg. Witte bolletjes met gebakken ei. Weet je nog? We gingen voor de eerste keer samen op vakantie. Frankrijk, Zwitserland, we zouden wel zien. Met de turtle: een klein bruin, ovaalvormig stormbestendig tentje. Groot genoeg voor ons twee, omdat de liefde dat ook was.

We zijn vrolijk opgewonden. Al vijf keer hebben we ons voor vertrek de vraag gesteld: hebben we écht alles? Het camping carnet. De Thomas Cook Travelers Cheques. Franse francs. Zwitserse francs. De papieren van de reisverzekering. Net als we de Berekuil oprijden, zeg jij verschrikt: 'We zijn iets vergeten!'

En ik denk: dat zullen dan wel de Travelers Cheques zijn. Of het camping carnet. 'De druiven!', roep jij uit. 'De druiven staan nog op tafel'. We schieten allebei in de lach. Ik neem de vierde afslag op de rotonde en rijd terug naar huis.

Weet je nog? Alles was onvoorwaardelijk. Onvoorwaardelijk vanzelfsprekend. Jij en ik. De wereld lag aan onze voeten. We waren samen één. Geen speld tussen te krijgen. Toen we elkaar drie weken kenden, hebben we alles op één hoop gegooid. Geld, spullen. Matrassen, die we haastig versleepten in onze studentenkamers. Onze zielen. Alles was van ons. Niets meer van jou of mij. Dáaraan moest ik denken, toen we net ruzie maakten of jij de staafmixer, of ik de staafmixer. En wie dan de keukemachine. En dat ik zo graag de Sonos-speakers wil hebben. Muziek was toch altijd meer mijn ding? Maar dat jij ze liever wilt houden. Niet omdat je er zo aan hangt, maar omdat je anders grote gaten in de muren hebt zitten. En dat is zonde, want die zijn net gestuukt.

Een stenige stilte vult enkele seconden de ruimte, voordat M. reageert. 'Het waren kersen', zegt ze droog. 'Geen druiven'. Ze heeft gelijk, het waren kersen. Haar nuchterheid, waar ik vroeger zo om kon lachen, snijdt mijn ziel in tweeën. Waar ik haar met mijn riviertjes van weemoed probeer te bereiken, plaatst zij genadeloos dammen van beton. Zij snijdt me de pas af. Of wrijft het erin dat ze dat al gedaan heeft. Of erger nog: dat ik dat gedaan heb. De verbinding is verbroken. Een kabel doorgeknipt in een hotline van 36 jaar.

Er is geen wij meer, en het lijkt alsof daarmee ook mijn ik is opgeheven.